

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615207760
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4615207760.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: AGROjob, s.r.o., IČO: 36 663 271, Svätoplukova 1748/16, 957 01 Bánovce nad Bebravou, právne zastúpený: JUDr. Peter Ďurmek, advokát so sídlom Radlinského 678/1, 957 01 Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: D. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom P.O. T. XXX, bytom XXX XX P. - J., občan SR, právne zastúpený: D. E. Kákoš, advokát so sídlom Bernolákova 1546/32, 955 01 Topoľčany, o zaplatenie 450,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č.k. 5C/370/2015-176 zo dňa 12.decembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému voči žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady rozhodne samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 25 ods. 1,3,4,5 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov platný a účinný v roku 2012, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žalobu je treba ako nedôvodnú zamietnuť.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na obsah žaloby doručenej súdu dňa 21.08.2015, ktorou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 450,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 450,- eur od 21.08.2015 do zaplatenia. Dôvodil tým, že so žalovaným uzatvorili dňa 25.07.2012 Zmluvu o poskytnutí služieb, na základe ktorej žalobca ako obstarávateľ obstaral žalovanému ako záujemcovi pracovnú zmluvu do zahraničia - Švajčiarskej konfederácie. Uviedol, že žalovaný do Švajčiarska vycestoval a na sprostredkovanej farme aj pracoval, a preto mu v zmysle zmluvy vznikol nárok na odmenu za obstaranie pracovnej zmluvy do zahraničia vo výške 450,- eur. Poukázal na to, že táto dohodnutá odmena bola splatná do 30-tich dní odo dňa podpisu zmluvy o poskytnutí služieb, alebo pri obstaraní pracovnej zmluvy. Záverom dodal, že žalovaný mu dohodnutú odmenu ani zálohu na odmenu doteraz, aj napriek výzve, nezaplatil.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že dňa 14.09.2015 vydal platobný rozkaz č. k. 5C/370/2015 - 14, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 450,- eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 450,- eur od 21.08.2015 do zaplatenia, a to do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu. Zároveň mu uložil povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 27,- eur a právnenému zástupcovi žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške 79,86 eura. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote

odpor, dôvodiac, že skutočnosti, ktoré uviedol žalobca v žalobe sa nezakladajú na pravde. Súd prvej inštancie následne rozhodol rozsudkom (prvým v poradí) č.k. 5C/370/2015- 65 zo dňa 09.05.2016 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 450,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 450,- eur od 29.09.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku pokiaľ ide o úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 450,- eur od podania návrhu t.j. od 21.08.2015 do 28.09.2015 súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že o ich náhrade rozhodne samostatným uznesením. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie a Krajský súd v Nitre v postavení odvolacieho súdu, rozhodujúc o odvolaní žalovaného, rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku uznesením sp.zn.7Co/418/2016-91 zo dňa 25.10.2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu doplnil dokazovanie a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Poukázal na znenie článku 4.1.2 Zmluvy o poskytovaní služieb, podľa ktorého je záujemca povinný zaplatiť obstarávateľovi k jeho rukám odmenu vo výške 450,- eur do 60 dní od podpisu zmluvy alebo od obstarania pracovnej zmluvy. Z bodu 4.5 zmluvy vyplynulo, že odmenu za poskytnuté služby vyúčtuje obstarávateľ záujemcovi a odmena je splatná pri prevzatí pracovnej zmluvy a získaných rozhodných informácií záujemcom. V súvislosti s uvedeným súd zastal názor, že ust. predmetnej zmluvy sú v častiach, ktoré sa týkajú splatnosti odmeny za poskytnuté služby pre rozpor s ust. § 25 ods.4 zák.č.5/2004 Z.z. neplatné, keď sprostredkovateľ má v zmysle zákona vyberať poplatok až po prijatí fyzickej osoby do sprostredkovaného zamestnania. Žalovaný by tak mal povinnosť zaplatiť žalobcovi poplatok až po jeho prijatí do sprostredkovaného zamestnania. Súd poukázal na to, že žalobca svoje tvrdenie, že vyvíjal činnosť pre žalovaného v roku 2012, a to sprostredkovanie práce a obstaranie pracovnej zmluvy v zahraničí, nepreukázal, nakoľko nepredložil pracovnú zmluvu pre žalovaného na prácu v zahraničí a rozhodné informácie pre žalovaného v zmysle §25ods.5 zák.č. 5/2004 Z.z. aj v zmysle predmetnej zmluvy. Poukázal aj na tvrdenia žalobcu, že on sprostredkovanie práce vo Švajčiarsku riešil prostredníctvom švajčiarskej spoločnosti I.. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že ani táto spoločnosť nevedela predložiť pracovnú zmluvu uzavretú so žalovaným, ani záznam o tom, že v roku 2012 bola vyvíjaná činnosť žalobcom na sprostredkovanie zamestnania pre žalovaného. Z vyjadrenia spoločnosti I. bolo súdu zrejmé, že táto spoločnosť nemala vedomosť o sprostredkovaní zamestnania pre žalovaného v roku 2012, skutočnosť ktorá priamo vyvrátila tvrdenie žalobcu o sprostredkovaní práce pre žalovaného. Súd ďalej poukázal na to, že žalobca v konaní tvrdil, že spoločnosť I. mu zaslala vytykáci list s tým, že zmluva medzi rodinou T. (zamestnávateľ žalovaného vo Švajčiarsku) a žalovaným má byť zrušená. Agentúra I. však tvrdenia žalobcu nepotvrdila a k údajnému vytykáciemu listu, ktorý žalobca predložil súdu, sa nevedela vyjadriť.

5. V zmysle vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie prijal záver, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení o tom, že sprostredkoval pre žalovaného prácu v zahraničí - vo Švajčiarsku v roku 2012. Súd zdôraznil, že žalobca sa nevedel nad všetky pochybnosti jednoznačne vyjadriť, prečo v roku 2011 pri sprostredkovaní zamestnania so žalovaným uzavrel dohodu o sprostredkovaní zamestnania v zmysle zákona č. 5/2004 Z.z., ale o rok neskôr rovnaký kontrakt uzatváral ako nepomenovanú zmluvu. Preto aj táto skutočnosť podľa súdu prvej inštancie nasvedčovala tomu, čo tvrdil žalovaný, že pri svojom odchode v roku 2011 podpísal žalobcovi všetky potvrdenia a všetky listiny, ktoré mu žalobca predložil o.i. aj potvrdenie o odovzdaní pracovnej zmluvy a rozhodných informácií o práci v zahraničí s dátumom 25.07.2012 a potvrdenie, ktorým žalovaný prehlasuje, že nezaplatil poplatok za sprostredkovanie, a že žalobca súčasne s predloženou dohodou o sprostredkovaní zamestnania predložil žalovanému aj predmetnú zmluvu o poskytnutí služieb a následne na ňu vyrazil dátum, ktorý je na predmetnej zmluve. K vyjadreniu žalobcu, že Dohoda o sprostredkovaní zamestnania zo dňa 13.09.2011, bola uzavretá na dobu neurčitú a platila tak aj v roku 2012, keď ju strany sporu neukončili, súd uviedol, že z obsahu dohody vyplýva, že išlo o jednorazové sprostredkovanie zamestnania pre žalovaného za úhradu do zahraničia u konkrétneho zamestnávateľa na konkrétnu dobu v dĺžke do 31.10.2011, za poplatok 634,- eur. Z uvedeného dôvodu podľa názoru súdu prvej inštancie prijal záve, táto dohoda nemohla platiť aj pre prípadné ďalšie sprostredkovanie zamestnania v zahraničí pre žalovaného. Zdôraznil, že predložené e-maily, sms správy a ročná správa - sprostredkovanie zamestnania za úhradu za rok 2012, vyplývajúce z obsahu spisu, bez kontextu s inými dôkazmi nepreukazujú sprostredkovanie zamestnania v zahraničí žalobcom pre žalovaného v roku 2012. Na základe všetkých hore uvedených dôvodov, súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom (druhým v poradí) tak, že žalobu žalobcu zamietol.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, event. aby sám vo veci rozhodol a vyhovel návrhu v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania v 100% rozsahu. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, že žalovanému sprostredkoval prácu vo R. okrem roku 2011 aj v roku 2012 a že vyvíjal činnosť smerujúcu k úspešnému k získaniu práce vo R.. V tejto súvislosti zdôraznil, že na základe sprostredkovateľskej zmluvy mal vyvíjať činnosť smerujúcu k príležitosti uzavrieť určitú zmluvu s treťou osobou, pričom k samotnému uzatvoreniu zmluvy nemuselo dôjsť. Mal za to, že z predložených dôkazov je zrejmé, že žalobca vyvíjal činnosť, aby mal žalovaný príležitosť uzavrieť pracovnú zmluvu, zároveň však aj došlo k uzatvoreniu zmluvy. Uviedol, že zmluvu síce nedokázal súdu predložiť, ale žalovaný ju k dispozícii mal a odmietal ju takticky predložiť. Skutočnosť, že žalovaný si prevzal zmluvu od žalobcu dosvedčuje potvrdenie o odovzdaní zo dňa 25.07.2012 vlastnoručne podpísané žalovaným. Zároveň uviedol, že zrušenie zmluvy bolo preukázané e-mailom od I. zo dňa 04.09.2012. Žalobca sa stotožnil s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie v poradí prvým, v ktorom súd zdôvodnil oprávnenosť nárokov žalobcu. Uviedol, že z napadnutého rozsudku súdu (druhého v poradí) vyplynulo, že súd odôvodnil svoje rozhodnutie zvýšenou ochranou žalovaného ako spotrebiteľa, hoci v konaní bolo preukázané, že žalobca vyvíjal činnosť smerujúcu k možnosti uzatvoriť zmluvu, skutočnosť ktorú preukázal viacerými dôkazmi. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že článok 4 ods.4.1.2 zmluvy je v rozpore s vtedy platnou legislatívou, s ust. § 5 ods. 4 zákona o službách zamestnanosti, podľa ktorého sprostredkovateľ môže vyberať poplatok za služby súvisiace so sprostredkovaním zamestnania, pričom tento poplatok sprostredkovateľ vyberá až po prijatí uchádzača do sprostredkovaného zamestnania. V tejto súvislosti uviedol, že túto zákonnú povinnosť vždy dodržiaval, a bolo tomu aj v tomto prejednávacom prípade, nikdy si od žalovaného vopred odmenu nevyžiadaval. Dohodnutá 60-dňová lehota od podpisu zmluvy alebo od obstarania pracovnej zmluvy bola stanovená tak, že záujemca mal po nástupe do práce dostatok času na to, aby zaplatil v rámci tejto lehoty odmenu. V tejto súvislosti uviedol, že žalovaný však odmenu nezaplatil ani po nástupe do práce a to nielen v dohodnutej 60-dňovej lehote, ale ani následne po jej uplynutí. Zmluvu o poskytnutí služieb preto nepovažoval za neplatnú. Zároveň dodal, že právny vzťah medzi ním a žalovaným existoval naďalej dohodou o sprostredkovaní zamestnania zo dňa 13.09.2011, ktorá dohoda bola uzatvorená na dobu neurčitú a keďže žiadna zo strán zmluvu neukončila, platila aj v roku 2012. Uviedol, že podľa článku III. ods. 6 zmluvy o sprostredkovaní mal žalobca nárok na zmluvnú pokutu 600,- eur ak by žalovaný opätovne nastúpil na pôvodné miesto. Žalobca však nežaloval žalovaného o zaplatenie tejto dohodnutej zmluvnej pokuty, pretože mu sprostredkoval opätovne pracovné miesto v roku 2012, a preto žaloval len o zaplatenie dohodnutej odmeny, ktorá bola nižšia, než zmluvná pokuta. Poukázal na jeho záverečné vyjadrenie, v rámci ktorého uviedol, že žalovaný žalobcovi vlastnoručne podpísal dňa 25.07.2012 potvrdenie, v ktorom výslovne vyhlásil, že od žalobcu prevzal pracovnú zmluvu na prácu vo R. a tiež rozhodné informácie o práci v zahraničí. Rovnako poukázal na skutočnosť, že o tri mesiace neskôr mu žalovaný podpísal potvrdenie, že žalobcovi nezaplatil poplatok za sprostredkovanie práce vo R.. Uviedol, že ak by si túto prácu zabezpečil sám žalovaný, nie je dôvod, aby žalobcovi čokoľvek podpísal. Poukázal na to, že žalovaný sa pred podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu vyjadril, že odmenu žalobcovi zaplatí a na zaplatenie celej dlžnej sumy navrhol splátkový kalendár. Dodal, že je ťažko uveriteľné, že až po prebehnutí vzájomnej komunikácie a po doručení splátkového kalendára si uvedomil, že dlh voči žalobcovi nemá. Mal za to, že žalovaný žiadne tvrdenie v konaní nepreukázal, rovnako svoje podpisy na listinách nespochybňoval. Žalobca poprel, že by nejaké listiny antidatoval. Záverom dodal, že súd sa dostatočne nevysporiadal s listinami predloženými žalobcom.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Uviedol, že povinnosť zaplatiť žalobcovi poplatok by mal podľa zákona až po jeho prijatí do sprostredkovaného zamestnania. V tejto súvislosti mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by mu zamestnanie sprostredkoval a ani vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by preukazovali, že mu sprostredkoval prácu v zahraničí aj v roku 2012. Nepredložil ani pracovnú zmluvu, ani potvrdenie od sprostredkovaného zamestnávateľa a ani potvrdenie od agentúry, ktorá podľa vyjadrenia žalobcu musí byť zúčastnená na takomto sprostredkovaní práce vo R.. Dodal, že naopak ním predložené doklady vyvracajú tvrdenia žalobcu. Stotožnil sa so záverom súdu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení o tom, že sprostredkoval pre žalovaného prácu v zahraničí - vo R. v roku 2012. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že komunikoval s právnym nástupcom žalobcu a rokoval ohľadne splátkového kalendára neznamená, že uznal dôvodnosť nároku žalobcu.

Rovnako táto skutočnosť podľa žalovaného nepreukazuje, že mu žalobca sprostredkoval zamestnanie v roku 2012. Dodal, že po oboznámení sa s obsahom žaloby zistil, že žalobca si chce nárokovať odmenu za niečo, čo mu nesprostredkoval, a to navyše na základe antedatovanej zmluvy. Poukázal na to, že v odpore proti platobnému rozkazu jasne uviedol svoje stanovisko k nároku žalobcu, ktorý sa nezdráhal súdne predkladať falošné dôkazy, skutočnosť ktorá sa aj v konaní preukázala. Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že zotráva na podanom odvolaní v celom rozsahu ako aj na dôvodoch uvedených v odvolaní. Opakovane uviedol, že žalobca vyberal poplatok, a to nielen od žalovaného, ale aj v iných prípadoch až po prijatí do sprostredkovaného zamestnania. Poukázal na to, že nie je pravda, že švajčiarska agentúra nemala v danom roku žiadne záznamy ohľadne sprostredkovaného zamestnania žalovanému. Agentúra napísala, že zložka je prázdna, z čoho vyplýva, že zložka na daný rok bola žalovanému založená, avšak z dôvodu, že podpísaná zmluva sa im nevrátila späť, bola zložka prázdna. Tvrdenie žalovaného, že prácu vo Švajčiarsku u toho istého zamestnávateľa si v roku 2012 vybavil sám považoval za nepravdivé a nepreukázané. Dodal, že ak by si bol žalovaný schopný sám zabezpečiť zamestnanie vo Švajčiarsku, prečo sa v ďalších rokoch (konkr. v roku 2015 vo M.) zamestnal prostredníctvom agentúry a nie sám. Spochybnil tvrdenie žalovaného, že až po zaslaní splátkového kalendára si uvedomil, že sa jedná o inú platbu ako odmenu za sprostredkovanie zamestnania za predchádzajúci rok, ktorú odmenu už žalobcovi uhradil. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, altern. aby odvolací súd vo veci sám rozhodol tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu uvedené v jeho vyjadrení. Trval na tom, že žalobca klame a predkladá súdu falošné doklady. Pridržiavajúc sa svojich doterajších vyjadrení navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a uplatnil si trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

10. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba v celom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

11. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 21.08.2015 domáhal zaplata sumy 450,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne 5,05 % ročne zo sumy 450,- eur od 21.08.2015 do zaplata. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvorili dňa 25.07.2012 Zmluvu o poskytnutí služieb, na základe ktorej žalobca ako obstarávateľ obstaral žalovanému ako záujemcovi pracovnú zmluvu do R.. Tvrdil, že žalovaný do R. vycestoval a na sprostredkovanej farme aj pracoval, a preto mu v zmysle zmluvy vznikol nárok na odmenu za obstaranie pracovnej zmluvy do zahraničia vo výške 450,- eur. Žalovaný mu dohodnutú odmenu ani zálohu na odmenu nezaplatil. Súd prvej inštancie dňa 14.09.2015 vydal platobný rozkaz č. k. 5C/370/2015 - 14, proti ktorému žalovaný podal v zákonnej lehote odpor. Súd prvej inštancie následne rozhodol rozsudkom (prvým v poradí) č.k. 5C/370/2015- 65 zo dňa 09.05.2016 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 450,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 450,- eur od 29.09.2015 do zaplata, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku pokiaľ ide o úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 450,- eur od podania návrhu t.j. od 21.08.2015 do 28.09.2015 súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že o ich náhrade rozhodne samostatným uznesením. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolanie a Krajský súd v Nitre v postavení odvolacieho súdu, uznesením č.k. 7Co/418/2016-91 zo dňa 25.10.2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie. Predmetom odvolacieho konania bol v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu zamietol.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie, po opätovnom prejedaní veci, predmetnú vec po právnej stránke posúdil podľa zák.č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže právny vzťah bol podľa žaloby medzi stranami sporu upravený Zmluvou o poskytnutí služieb zo dňa 25.7.2012. Súd prvej inštancie správne uviedol, že právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti sú samostatne upravené zákonom č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý bol účinný aj v čase uzatvárania zmluvy.

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a rovnako dospel k správne záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, že žalovanému sprostredkoval prácu v zahraničí, vo Švajčiarsku, v roku 2012. Žalobca v konaní tvrdil, že vyvíjal činnosť pre žalovaného, t.j. sprostredkovanie práce a obstaranie pracovnej zmluvy v zahraničí, aj v roku 2012. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie žalobca tieto tvrdenia hodnoverným spôsobom nepreukázal. Žalobca predmetnú pracovnú zmluvu, rovnako ani rozhodné informácie pre žalovaného v zmysle § 25 ods. 5 zákona č. 5/2004 Z.z. súdu na preukázanie svojich tvrdení nepredložil. Rovnako ani spoločnosť Agrimpuls, s ktorou žalobca spolupracoval pri sprostredkovaní práce v zahraničí, túto pracovnú zmluvu uzatvorenú so žalovaným predložiť nevedela a vyjadrila sa, že pre dané obdobie žalovaného neeviduje ako sprostredkovaného zamestnanca. Čo sa týka námietky žalobcu v odvolaní, že zrušenie zmluvy medzi žalovaným a rodinou T. (zamestnávateľom žalovaného vo R.) bolo preukázané e-mailom od I., odvolací súd uvádza, že samotná agentúra I. túto skutočnosť nepotvrdila a zároveň sa k údajnému vytýkaciemu listu, ohľadne zrušenia zmluvy nevedela vyjadriť. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vyjadrenia agentúry I. priamo vyvracajú tvrdenia žalobcu o sprostredkovaní práce pre žalovaného. Žalobca v odvolaní namietal skutočnosť, že dohoda o sprostredkovaní zamestnania zo dňa 13.09.2011 bola uzatvorená na dobu neurčitú a keďže žiadna zo strán zmluvu neukončila, platila aj v roku 2012. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v danom prípade išlo o jednorazové sprostredkovanie zamestnania pre žalovaného za úhradu do zahraničia u konkrétneho zamestnávateľa na konkrétnu dobu v dĺžke do 31.10.2011 za poplatok 634,- eur, čo vplyva z písomnej zmluvy, preto táto dohoda nemohla platiť aj pre prípadné ďalšie sprostredkovanie zamestnania v zahraničí pre žalovaného. K námietkam odvolateľa ohľadne toho, že žalovaný podpísal dňa 25.07.2012 potvrdenie, v ktorom výslovne vyhlásil, že od žalobcu prevzal pracovnú zmluvu na prácu vo Švajčiarsku a tiež rozhodné informácie o práci v zahraničí, odvolací súd dodáva, že správne súd prvej inštancie posúdil ako logickú a hodnovernú obranu žalovaného, ktorý tvrdil, že pri svojom odchode do zahraničia v roku 2011 zrejme podpísal žalobcovi všetky ním predložené potvrdenia a listiny, o.i. aj potvrdenie o odovzdaní pracovnej zmluvy a rozhodných informácií o práci v zahraničí s dátumom 25.07.2012.

15. Vo vzťahu k neuneseniu dôkazného bremena, ktoré v tomto konaní zaťažovalo žalobcu, odvolací súd dodáva, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver o pravdivosti jeho tvrdení, že pre žalovaného sprostredkoval prácu vo R. aj v roku 2012. Žalobca neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali tvrdenia žalovaného a vyjadrenia spoločnosti I.. Na základe uvedených skutočností sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o svojich skutkových tvrdeniach.

16. Odvolací súd vzhľadom k už konštatovanému ako aj k zistenému skutkovému stavu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny, a preto ho v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).